

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของ เยาวชนผู้กระทำผิด

วิมลวรรณ ปัญญาว่อง วท.ม. *, กนกรัตน์ สุขะตุงคะ กศ.ม., วท.ม. **,
กอบหทัย คุณารักษ์ พบ., วว. **

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนผู้กระทำผิด จำแนกเป็นปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางสังคมและสภาพแวดล้อม

วิธีการศึกษา ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี รวม 168 คน (ชาย 137 คน และหญิง 37 คน) ด้วยการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างในข้อมูลส่วนตัว ประเมินลักษณะนิสัยเชิงลึกจากแบบทดสอบรอร์ชาค และวัดระดับเขาวนปัญญาจากแบบทดสอบ Standard Progressive Matrices

ผลการศึกษา ในด้านปัจจัยส่วนบุคคล ลักษณะเด่นๆ ที่พบคือ การขาดวุฒิภาวะ ขาดความเข้าใจตนเองและผู้อื่น มักตีความและจัดการสถานการณ์ต่างๆ แบบผิวเผินโดยขาดการคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบและไม่ใช้ความพยายามเต็มที่ พบปัญหาในการควบคุมอารมณ์ ถูกกระตุ้นได้ง่าย และการปรับตัวไม่เหมาะสม เยาวชนส่วนใหญ่มีเขาวนปัญญาตั้งแต่ระดับปกติและสูงกว่า แต่มีการศึกษาและรายได้ต่ำเช่นเดียวกับบิดามารดา และมักถูกจับกุมครั้งแรกตั้งแต่อายุน้อย ความรู้สึกที่มีต่อโทษที่ได้รับ แม้ว่าส่วนใหญ่ตอบว่ายอมรับได้ แต่มีเพียงหนึ่งในสี่ที่ตอบว่าเสียใจต่อการกระทำ และแม้จะมาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แต่เยาวชนก็มีสัมพันธภาพที่ดีต่อสมาชิกในครอบครัวเช่นเดียวกับกลุ่มเพื่อน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีประวัติการกระทำผิดและการเสพสารเสพติด

สรุป ผลการวิจัยด้วยแบบทดสอบรอร์ชาคนี้ ช่วยให้สามารถเข้าใจความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำได้อย่างละเอียดลึกซึ้งเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์ และยังชี้ให้เห็นว่าเยาวชนเหล่านี้มีความสามารถที่จะพัฒนาตนเองได้ ซึ่งจะนำไปสู่การจัดโปรแกรมสร้างการตระหนักรู้ตัวและส่งเสริมการพัฒนาตนเองอย่างเป็นรูปธรรม

คำสำคัญ การกระทำผิดซ้ำ, เยาวชนผู้กระทำผิด, แบบทดสอบรอร์ชาค

วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย 2551; 53(3): 271-283

* บัณฑิตศึกษา สาขาจิตวิทยาคลินิก ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

** ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

Factors Influencing Recidivism of Juvenile Delinquents

*Wimonwan Panyawong M.Sc. *, Kanokrat Sukhatunga M.Ed., M.Sc. **, Gobhathai Kunarak M.D. ***

Abstract

Objective: To study individual factors and social and environmental factors influencing recidivism of juvenile delinquents.

Method: The study group comprised 168 juvenile delinquents at Baan Karuna and Baan Pranee Juvenile Observation and Protection Centers (137 males and 31 females) who had history of recidivism. Data collection was done by the Rorschach test to assess characteristic traits, the Standard Progressive Matrices to assess IQ, and structured interview conducted by questionnaire in order to assess other individual, social and environmental factors.

Results: Result revealed that individual factors comprised of characteristic traits of immaturity and identity confusion. They often interpreted and managed life situation in a superficial approach and without thought. Results also found emotional problems regarding poor impulse control which led to problem relating to adjustment and interpersonal relationships. Result also found that they generally had an average IQ and above but low education and low income, like their parents. Regarding social and environmental factors, although they had broken homes, they had good relationships with family members. The peer group who had criminal records and drug use history also influenced to the juveniles.

Conclusion: Results have shown that a projective test as the Rorschach test can expand the data from interviewing in the areas of cognitive, affective, and expressive domains which provide a deeper understanding the juveniles. This brought to promote program of increasing awareness for self-improvement.

Keywords: recidivism, juvenile delinquents, Rorschach test

J Psychiatr Assoc Thailand 2008; 53(3): 271-283

* Faculty of Graduate Studies, Clinical Psychology Program, Department of Psychiatry, Faculty of Medicine Siriraj Hospital, Mahidol University.

** Department of Psychiatry, Faculty of Medicine Siriraj Hospital, Mahidol University.

บทนำ

ปัญหาเยาวชนผู้กระทำผิด ถือเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างมากปัญหาหนึ่งของประเทศ และมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ดังจะเห็นได้จากสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจทั่วประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี¹ ซึ่งถือได้ว่าปัญหานี้ส่งผลกระทบต่อตัวเยาวชนเองและประชาชนทั่วไป ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งนี้ ในจำนวนเยาวชนผู้กระทำผิดทั้งหมดมีเยาวชนในกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำหรือเยาวชนที่กระทำผิดและเคยถูกจับกุมมากกว่า 1 ครั้งขึ้นไป และเคยได้รับการฝึกอบรมจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนตามคำสั่งของศาลมาก่อนแล้ว จึงเป็นที่น่าสนใจว่า เพราะเหตุใดหลังจากที่ถูกปล่อยตัวเยาวชนกลุ่มนี้จึงกลับไปกระทำผิดซ้ำอีกซึ่งที่ผ่านมามีการศึกษาถึงปัจจัยต่างๆที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรืออาจมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในแง่มุมที่แตกต่างกันไป ตามความสนใจของผู้ศึกษาวิจัยนั้นๆ

ปัจจัยหลักหนึ่ง คือ ลักษณะส่วนบุคคลของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ไม่ว่าจะเป็นอายุ โดยเฉพาะอายุที่ถูกจับกุมครั้งแรก^{2,3} ลักษณะนิสัย และระดับเชาวน์ปัญญา⁴⁻⁶ นอกจากนี้ อิทธิพลของสังคมและสภาพแวดล้อมรอบตัวของเยาวชนกลุ่มนี้ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ได้รับความสนใจ ไม่ว่าจะเป็น ครอบครัว ทั้งในเรื่องลักษณะทั่วไปของบิดามารดา โครงสร้างของครอบครัว และปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัว^{6,7} รวมทั้งอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะเพื่อนที่มีประวัติกระทำผิด^{6,8} นอกจากนี้ยังมีการศึกษาอิทธิพลของปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ เช่น สภาพชุมชนที่อยู่อาศัย สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ และโรงเรียน^{6,7}

ลักษณะนิสัย (characteristic trait) ของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ถูกวิจัยให้ความสนใจอย่างมาก วิธีการหนึ่งที่เป็นที่นิยมในการศึกษาลักษณะ

นิสัยและบุคลิกภาพของบุคคล คือการใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยา (psychological test) แต่ในการศึกษาที่ผ่านมาส่วนใหญ่มักใช้แบบทดสอบที่วัดบุคลิกภาพในกลุ่ม objective test ซึ่งสามารถวัดบุคลิกภาพได้ในระดับจิตสำนึก (conscious) และจิตก่อนสำนึก (preconscious) ยังมีเพียงส่วนน้อยที่ใช้แบบทดสอบที่สามารถวัดบุคลิกภาพลึกลงไปถึงระดับจิตไร้สำนึก (unconscious) ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้จึงต้องการศึกษาลักษณะของบุคลิกภาพในเชิงลึก โดยเลือกใช้แบบทดสอบรอร์ชัค (Rorschach test) ซึ่งได้รับการยอมรับมาเป็นเวลานาน และนิยมใช้กันมากในหมู่นักจิตวิทยาคลินิกทั่วโลกรวมทั้งในประเทศไทย⁹ แนวคิดในการทำแบบทดสอบนี้ตั้งอยู่บนรากฐานความเชื่อว่า บุคคลจะสะท้อนส่วนของจิตไร้สำนึกในแง่มุมต่างๆ ออกมาจากการมองเห็นสิ่งเร้าที่คลุมเครือและไม่ชัดเจน (ambiguous stimuli) ซึ่งสิ่งเร้าชนิดนี้มักทำให้บุคคลอธิบายภาพเหล่านั้นในมิติที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับลักษณะแนวคิด อารมณ์ จิตไร้สำนึก การรับรู้และอื่นๆ¹⁰ ดังนั้น ลักษณะของคำตอบที่ได้จึงสามารถ สะท้อนให้เห็นถึงวิถีคิด ความสนใจ และสิ่งที่ผู้ถูกทดสอบได้เรียนรู้มาก่อน¹¹ รวมทั้งวิธีการตัดสินใจและการจัดการกับสถานการณ์ที่มีลักษณะไม่ชัดเจนอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน⁹ นอกจากนี้ ยังเป็นการศึกษาโดยนำหลักของการวิเคราะห์ที่มีการให้คะแนนคำตอบเป็นสัญลักษณ์ และนำมาคำนวณเป็นตัวเลข เพื่อให้การแปลผลมีลักษณะเป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้นนอกเหนือจากการแปลเนื้อหาของคำตอบด้วย¹²

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนผู้กระทำผิด จำแนกเป็นปัจจัยส่วนบุคคลและลักษณะนิสัยเชิงลึกด้วยการใช้แบบทดสอบกลุ่มฉายภาพจิต (projective test) และปัจจัยทางสังคมและสภาพแวดล้อม

วัตถุประสงค์และวิธีการ

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเยาวชนทั้งชายและหญิงที่อยู่ระหว่างเข้ารับการฝึกอบรมภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ตามเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ มีอายุตั้งแต่อายุ 14 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป และต้องเป็นเยาวชนที่ถูกจับกุมมาแล้วมากกว่า 1 ครั้งขึ้นไป พบว่ามีจำนวนรวมทั้งสิ้น 168 คน เป็นเยาวชนชาย 137 คน และเยาวชนหญิง 31 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1) **แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว** ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไป และประวัติการกระทำผิดของเยาวชนผู้กระทำผิด และปัจจัยทางสังคมและสภาพแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลครอบครัว เพื่อน และสภาพแวดล้อม

2) **แบบทดสอบรอร์ชาค (Rorschach test)** ประกอบด้วย ภาพหยดหมึก 10 ภาพ ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้วิธีการให้คะแนนตามระบบของ Bruno Klopfer โดยใช้สัญลักษณ์เป็นตัวอักษร แบ่งออกเป็น 4 หมวด คือ location, determinant, content และ popularity วิธีการแปลผลและวิเคราะห์คำตอบ แบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ การวิเคราะห์เชิงปริมาณคำตอบ (quantitative analysis) และการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (qualitative analysis)

3) **แบบทดสอบ Standard Progressive Matrices (SPM)** ของ J.C. Raven เป็นแบบวัดเชาวน์ปัญญาที่เป็นการแก้ปัญหาด้วยโจทย์ที่มีลักษณะเป็นรูปผัง (diagrammatic puzzle) โดยไม่อาศัยการใช้ภาษาพูด (nonverbal) มีทั้งหมด 60 ข้อ¹³

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ซึ่งได้ฝึกและทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการและขั้นตอนในการดำเนินการเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้ว มาช่วยดำเนินการเก็บข้อมูล เริ่มจากการทำ IQ test จาก Standard Progressive Matrices โดยทำเป็นกลุ่มๆ ละ

ไม่เกิน 30 คน ตามความสะดวกในการควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ศูนย์ฝึกฯ และสถานที่ ใช้เวลาประมาณ 30 นาที จากนั้นแบ่งเก็บข้อมูลเป็นรายบุคคล โดยเยาวชนแต่ละคนจะได้รับการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างตามแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว และรับการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบรอร์ชาค (Rorschach test) ใช้เวลารวมแต่ละคนประมาณ 1 ชั่วโมง

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
ต่ำกว่า 17 ปี	25	14.9
17 ปี	61	36.3
18 ปี	53	31.5
19 ปี	17	10.1
20 ปี ขึ้นไป	12	7.2
ระดับเชาวน์ปัญญา		
ปัญญาอ่อน (Mentally retarded)	1	0.6
คาบเส้น (Borderline)	3	1.8
ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย (Low average)	11	6.5
เกณฑ์เฉลี่ย (Average)	105	62.5
สูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย (High average)	44	26.2
ฉลาด (Superior)	4	2.4
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่า ประถมศึกษา	29	17.3
ประถมศึกษา	101	60.1
มัธยมศึกษาตอนต้น	35	20.8
มัธยมศึกษาตอนปลาย	3	1.8
บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย		
บิดามารดา	47	28
บิดา หรือ มารดา	61	36.3
พี่น้อง หรือ ญาติ	15	9.0
อยู่คนเดียว	26	15.5
อื่นๆ	19	11.3
ลำดับการเกิด		
ลูกคนโต	44	26.2
ลูกคนกลาง	29	17.3
ลูกคนสุดท้อง	62	36.9
ลูกคนเดียว	33	19.6

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
โรคประจำตัว		
ไม่มี	155	92.3
มี (โรคกระเพาะ, โรคระบบทางเดินหายใจ)	13	7.7
การประกอบอาชีพ		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	75	44.6
ประกอบอาชีพ	73	43.4
ทำงานประจำ	31	18.4
รับจ้างทั่วไป	42	25.0
ช่วยงานทางบ้านเล็กๆ น้อยๆ	20	12.0
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 6,000 บาท	114	67.8
6,001 - 10,000 บาท	26	15.5
10,001 บาท ขึ้นไป	28	16.7
การใช้สารเสพติด		
ไม่เคยใช้	8	4.8
ใช้สารเสพติด	160	95.2
จำนวนชนิดของยาเสพติดที่ใช้		
2 ชนิด ลงไป	46	27.4
3 ชนิด	58	34.5
4 ชนิด	35	20.8
5 ชนิด ขึ้นไป	21	12.5
ยาหรือสารเสพติดที่ใช้		
บุหรี่ยาสูบ	132	78.6
สุรา	101	60.1
ยาบ้า	122	72.6
กัญชา	82	48.8
สารระเหย	29	17.3
อื่นๆ (ยาไอซ์, ยาอี, ผงขาว, ยาทางจิตเวช)	33	19.6
อายุที่เริ่มใช้สารเสพติดครั้งแรก		
12 ปี ลงไป	22	13.1
13 ปี	16	9.5
14 ปี	45	26.8
15 ปี ขึ้นไป	77	45.8
ที่มาของสารเสพติดที่ได้ครั้งแรก		
หามาใช้เอง	32	19.0
เพื่อน	119	70.9
ญาติ	5	3.0
อื่นๆ	4	2.3

เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในการศึกษาคั้งนี้ ส่วนใหญ่มีอายุ 17 และ 18 ปี มีระดับเชาวน์ปัญญา ตั้งแต่เกณฑ์เฉลี่ยขึ้นไป และมีปัญญาอ่อนน้อยกว่าร้อยละ 1 ระดับการศึกษาสูงสุด คือ ชั้นประถมศึกษา โดยส่วนใหญ่ไม่มีประวัติเคยย้ายโรงเรียน ถูกพักการเรียน และถูกไล่ออก ก่อนถูกจับกุม เยาวชนส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 6,000 บาท ซึ่งเยาวชนที่เคยและไม่เคยประกอบอาชีพมีจำนวนใกล้เคียงกัน โดยส่วนที่เคยประกอบอาชีพมักเป็นงานรับจ้างทั่วไป เยาวชนร้อยละ 95 มีประวัติการใช้สารเสพติด โดยมักใช้มากกว่า 2 ชนิดขึ้นไป สารเสพติดที่ใช้มากตามลำดับคือ บุหรี่ ยาสูบ สุรา และกัญชา ประมาณครึ่งหนึ่งเริ่มใช้สารเสพติดครั้งแรกตั้งแต่อายุ 15 ปีขึ้นไป และมีถึงร้อยละ 13 เริ่มใช้เมื่ออายุต่ำกว่า 13 ปี (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 2 ประวัติการกระทำผิดของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

ประวัติการกระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนครั้งที่ถูกจับกุม		
2	98	58.4
3	38	22.6
4	16	9.5
5 ครั้ง ขึ้นไป	16	9.5
อายุที่ถูกจับกุมครั้งแรก		
12 - 15 ปี	97	57.7
16 - 18 ปี	70	41.7
19 ปี ขึ้นไป	1	0.6
จำนวนฐานความผิด		
1	93	55.4
2	61	36.3
3	11	6.5
4	3	1.8
ฐานความผิด		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	85	32.7
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	34	13.1
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	21	8.1
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	99	38.1
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและระเบิด	9	3.4
อื่นๆ	12	4.6

ตารางที่ 2 ประวัติการกระทำผิดของเยาวชน (ต่อ)

ประวัติการกระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
สาเหตุของการกระทำผิด		
ไม่มีความสุขในครอบครัว	3	1.5
เพื่อนชวน/ ทำตามเพื่อน	82	41
อยากได้เงิน	31	15.5
ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์	13	6.5
เป็นเรื่องปกติธรรมดา	6	3.0
อื่นๆ (อยากลอง, อยากได้ของ, โมโหเหยื่อ, มีเรื่องกัน, สนุก)	65	38.7
ความรู้สึกจากการถูกล่วงโทษ		
ยอมรับได้	118	56.2
โทษที่ได้รับมากเกินไป	9	4.3
เสียใจต่อการกระทำ	56	26.7
โกรธคนที่ชวนทำผิด	8	3.8
เป็นห่วงคนข้างหลัง	16	7.6
อื่นๆ	3	1.4

จากประวัติการกระทำผิดของเยาวชน ส่วนใหญ่ ถูกจับกุมครั้งแรกตั้งแต่อายุ 12 - 15 ปี และเคยถูกจับกุมมาแล้ว 2 - 3 ครั้ง ประมาณครึ่งหนึ่งกระทำผิดซ้ำในฐานความผิดเดิมๆ ส่วนใหญ่ คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งความรู้สึกลึกซึ้งที่มีต่อโทษที่ได้รับ แม้ว่ามีเยาวชนประมาณครึ่งหนึ่งตอบว่ายอมรับได้กับโทษที่ได้รับและการที่ต้องเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกฯ แต่มีเพียงหนึ่งในสี่ของเยาวชนทั้งหมดที่ตอบว่ารู้สึกเสียใจต่อการกระทำ ทั้งนี้ เยาวชนส่วนใหญ่ตอบว่า เพื่อนเป็นที่มาของการเริ่มเสพยาเสพติดครั้งแรกและสาเหตุของการกระทำผิด ทั้งที่เพื่อนชวนและทำตามอย่างเพื่อน โดยเยาวชนมักใช้เวลาอยู่กับเพื่อนทุกวัน และเพื่อนส่วนใหญ่มีประวัติการถูกจับกุม และประวัติการติดสารเสพติด นอกจากนี้ เป็นสาเหตุจากขาดการยับยั้งชั่งใจตนเอง (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 3 ข้อมูลครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

ข้อมูลครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
อยู่ด้วยกัน	59	35.1
แยกกันอยู่	47	28.0
หย่าร้าง	26	15.5
บิดา และ/หรือ มารดาเสียชีวิต	36	21.4
ระดับการศึกษาของบิดา		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	1	0.6
ประถมศึกษา	58	34.5
มัธยมศึกษาตอนต้น	21	12.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย	5	3.0
อุดมศึกษา	1	0.6
ไม่ทราบ	82	48.8
ระดับการศึกษาของมารดา		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	2	1.2
ประถมศึกษา	76	45.2
มัธยมศึกษาตอนต้น	11	6.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย	11	6.5
ไม่ทราบ	68	40.5
รายได้ของบิดา		
ต่ำกว่า 6,000 บาท	23	13.7
6,001 - 10,000 บาท	35	20.8
10,001 บาท ขึ้นไป	31	18.5
ไม่ทราบ	79	47.0
รายได้ของมารดา		
ต่ำกว่า 6,000 บาท	41	24.4
6,001 - 10,000 บาท	32	19.1
10,001 บาท ขึ้นไป	16	9.5
ไม่ทราบ	79	47.0
จำนวนพี่น้อง		
ลูกคนเดียว	33	19.6
2 คน	48	28.6
3 คน	54	32.1
4 คน	17	10.1
5 คน	7	4.2
6 คน ขึ้นไป	9	5.4
ความสัมพันธ์กับบิดา		
สนิทสนมรักใคร่กันดี	88	52.4
ห่างเหินไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกัน	43	25.6
ทะเลาะกันเป็นครั้งคราว	17	10.1
ทะเลาะกันเป็นประจำ	4	2.4
อื่นๆ	16	9.5

ตารางที่ 3 ข้อมูลครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ (ต่อ)

ข้อมูลครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
ความสัมพันธ์กับมารดา		
สนิทสนมรักใคร่กันดี	109	64.9
ห่างเหินไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกัน	25	14.9
ทะเลาะกันเป็นครั้งคราว	17	10.1
ทะเลาะกันเป็นประจำ	5	3.0
อื่นๆ	12	7.1
ความสัมพันธ์กับพี่น้อง		
รักใคร่กลมเกลียวกันดี	90	53.6
ขัดแย้งกันเป็นครั้งคราว	22	13.1
ขัดแย้งกันเป็นประจำ	9	5.4
ต่างคนต่างอยู่ไม่ค่อยสนใจกัน	22	13.1
อื่นๆ	25	14.9
สมาชิกในครอบครัวที่มีประวัติเคยถูกจับกุม		
ไม่มี	94	56.0
มี	74	44.0
สมาชิกในครอบครัวที่เคยติดสารเสพติด		
ไม่มี	66	39.3
มี	102	60.7

ในด้านครอบครัว เยาวชนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็น แยกกันอยู่ หย่าร้าง และบิดาและ/หรือมารดาเสียชีวิต ประมาณครึ่งหนึ่งอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือคนใดคนหนึ่ง มักเป็นที่พักอาศัยทั่วไป บิดาและมารดาของเยาวชนส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษา มีรายได้ต่อเดือนปานกลางถึงต่ำ ทั้งนี้ เยาวชนส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกในครอบครัวทุกคนโดยเฉพาะกับมารดา มีสมาชิกในครอบครัวทั้งไม่มีและมีประวัติการถูกจับกุมมีจำนวนใกล้เคียงกัน และส่วนใหญ่มีสมาชิกในครอบครัวที่มีประวัติเสพสารเสพติด (ตารางที่ 3)

ลักษณะคำตอบบรรทัดของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ โดยเฉลี่ยเยาวชนให้คำตอบคนละ 20 คำตอบ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยไปทางต่ำของบุคคลทั่วไปจากการศึกษาของ Kolpfer สามารถให้คำตอบที่คนทั่วไปมักตอบ

(popular response) ได้ 4 คำตอบ เยาวชนใช้เวลาในการตอบทั้งหมด 10 ภาพ หรือ total time เฉลี่ยต่อคนต่อคำตอบ 18 วินาที ให้ตำแหน่งเนื้อที่มากที่สุด คือ คำตอบ W (whole) และ D (large usual detail) (ร้อยละ 45.31 และ 43.35) คะแนนการให้เหตุผลของคำตอบ เยาวชนให้เหตุผลว่าเหมือนเฉพาะรูปร่าง หรือ F (ร้อยละ 74) รองลงมาคือ เหตุผลของคำตอบในกลุ่มของการเคลื่อนไหว หรือ movement responses (ร้อยละ 18) กลุ่มที่ให้เหตุผลโดยใช้สี หรือ color responses (ร้อยละ 8) และกลุ่มเหตุผลโดยใช้ความเข้มจางของหยดหมึก หรือ shading responses (ร้อยละ 1) ตามลำดับโดยภาพรวมแล้ว เยาวชนให้คำตอบไม่หลากหลายนัก โดยส่วนใหญ่ให้คำตอบเป็นสัตว์ (A และ Ad) มากที่สุด (ร้อยละ 62) รองลงมาคือ คำตอบคน (H และ Hd) และคำตอบที่เป็นวัตถุที่คนสร้างขึ้น (Obj) (ร้อยละ 10 และร้อยละ 6 ตามลำดับ) ส่วนคำตอบอื่นๆ ค่อนข้างกระจาย และมีจำนวนไม่ถึงร้อยละ 5

ผลจากการวิเคราะห์ลักษณะคำตอบบรรทัด พบลักษณะของการขาดวุฒิภาวะ (immaturity) การรับรู้และแปลความหมายของสิ่งแวดล้อมอยู่ในลักษณะที่จำกัด ขาดความสร้างสรรค์ และไม่ได้ใช้ความพยายามเต็มที่ตามความสามารถที่มีอยู่ มักตีความและจัดการกับสถานการณ์ต่างๆ โดยการมองภาพรวม กว้างๆ และปราศจากการไตร่ตรอง พบปัญหาทางอารมณ์ จากแรงขับภายใน ความคับข้องใจ และมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อสิ่งเร้าในลักษณะหุนหันพลันแล่น ลักษณะดังกล่าวส่งผลต่อการปรับตัว และปัญหาเรื่องสัมพันธ์ภาพ โดยการขาดความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น ทำให้ไม่สามารถมีสัมพันธ์ภาพอย่างผูกพันกับผู้อื่น หรือมีสัมพันธ์ภาพได้เพียงในลักษณะที่ผิวเผิน

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีระดับเชาวน์ปัญญาตั้งแต่เกณฑ์เฉลี่ยขึ้นไป

และมีสติปัญญาที่ต่ำเข้าเกณฑ์ปัญญาอ่อนน้อยกว่าร้อยละ 1 แตกต่างจากหลายการศึกษาที่พบว่าเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำมักมีระดับเชาวน์ปัญญาต่ำ¹⁴⁻¹⁷ อาจจะเป็นเพราะว่าการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบทดสอบ Standard Progressive Matrices ที่ช่วยลดอคติด้านภาษา ซึ่งเหมาะสมกับเยาวชนผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ที่มักได้รับการศึกษาน้อย ตามข้อสังเกตของ Slawson ที่ศึกษาพบว่าเยาวชนผู้กระทำผิดได้คะแนนเชาวน์ปัญญาในส่วนของภาษาพูด (verbal IQ) ในระดับต่ำ แต่เชาวน์ปัญญาในส่วนของไม่ใช่ภาษาพูด (performance IQ) อยู่ในระดับปกติ¹⁴

อย่างไรก็ตาม แม้จะพบว่าเยาวชนมีระดับเชาวน์ปัญญาในระดับปกติขึ้นไป แต่เยาวชนส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาค่อนข้างต่ำ สอดคล้องกับหลายการศึกษาที่พบว่าเยาวชนมีการศึกษาต่ำมีโอกาสกระทำผิดได้มากกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาสูง^{15,16} นอกจากนี้พบว่าเยาวชนมีรายได้ต่ำและประกอบอาชีพรับจ้าง เมื่อพิจารณาร่วมกับระดับการศึกษาและเศรษฐกิจของบิดามารดาที่ค่อนข้างต่ำเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับหลายการศึกษา ที่พบว่าระดับการศึกษาของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ^{15,17} เนื่องจากการศึกษาส่งผลโดยตรงต่อรายได้ อาชีพ และลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็ก¹⁸ และน่าจะอธิบายได้ตาม Roy และ Croll ที่ว่า การที่ได้ค่าจ้างต่ำและขาดโอกาสในการทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถที่มีอยู่ ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมอาชญากรรม โดยเมื่อเยาวชนไม่สามารถหลุดจากความยากจนด้วยวิธีที่สังคมยอมรับ เยาวชนจึงเกิดพฤติกรรมอาชญากรรมเพื่อช่วยให้สถานการณ์ของตนดีขึ้น¹⁹ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีโครงสร้างทางสังคม (structural theory) ของ Merton ที่ว่า บุคคลที่มีพื้นฐานเศรษฐกิจสูงย่อมมีโอกาสได้ศึกษาในสถาบันที่ดีและเรียนรู้ทักษะในการทำงานที่ได้รายได้สูง ในขณะที่บุคคลที่มีรายได้ต่ำหรืออยู่ในชนชั้นแรงงานไม่สามารถที่จะส่งบุตรให้เข้าเรียนวิทยาลัยได้ หรือแม้จะสามารถส่งได้ เด็กมักจะถูกเลี้ยงมาด้วยความคิด

ที่ว่าการศึกษาไม่ใช่สิ่งสำคัญ²⁰

ประมาณร้อยละ 95 ของเยาวชนมีประวัติการเสพสารเสพติด สอดคล้องกับหลายการศึกษาที่พบว่าการใช้ยาเสพติดนั้นเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถใช้ทำนายพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนผู้กระทำผิดได้^{3, 21} เพราะการใช้สารเสพติด ทำให้เพิ่มความรุนแรงของปัญหาทางจิตใจและทำให้เยาวชนมีความเสี่ยงในการมีพฤติกรรมรุนแรงและกระทำซ้ำมากขึ้น¹⁷ จากประวัติการกระทำผิด เมื่อพิจารณาอายุที่ถูกจับกุมครั้งแรก ร่วมกับจำนวนครั้งที่ถูกจับกุม พบว่า เยาวชนที่ถูกจับกุมครั้งแรกตั้งแต่อายุน้อยจะมีจำนวนครั้งในการถูกจับกุมมากกว่าเยาวชนที่ถูกจับกุมครั้งแรกเมื่ออายุ 17 ปีขึ้นไป ผลที่ได้นี้สอดคล้องกับหลายการศึกษาที่พบว่ายิงเยาวชนถูกจับครั้งแรกตั้งแต่อายุน้อยยิ่งมีความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำในอนาคต^{2,21,22} ส่วนสาเหตุการกระทำผิดนั้นเยาวชนส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่ามาจากเพื่อนและความอยากรู้อยากลองของตนเอง ดังนั้นความแตกต่างของอัตราการถูกจับกุม จึงอาจเกี่ยวข้องกับหลักพัฒนาการในช่วงวัยรุ่นตอนต้นที่มีแรงขับภายในจิตใจและถูกกระตุ้นได้ง่าย รวมทั้งอิทธิพลของเพื่อนและการพัฒนาด้านจริยธรรมที่ไม่เหมาะสม เยาวชนในวัยนี้จึงมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้ง่าย¹⁴ ในส่วนของความรู้สึกที่มีต่อโทษที่ได้รับ พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่แม้จะตอบว่ายอมรับได้กับโทษที่ได้รับ แต่มีเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นที่ตอบว่ารู้สึกเสียใจต่อการกระทำ ซึ่งค่อนข้างอันตรายเพราะ Bandura และ Walters กล่าวว่า สิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้เยาวชนพัฒนาความก้าวร้าวได้อย่างต่อเนื่อง คือพวกเขาขาดความรู้สึกผิดต่อการกระทำ²³

จากประวัติการกระทำผิดและการเสพสารเสพติดของเยาวชน พบว่า อิทธิพลของเพื่อนเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อเยาวชนชัดเจน เยาวชนส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนทุกวัน และเพื่อนส่วนใหญ่ก็มีประวัติการถูกจับกุมและประวัติการใช้สารเสพติด มีการศึกษาที่พบความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่กระทำผิดกับพฤติกรรมการกระทำผิด

ของเยาวชน โดยเพื่อนที่กระทำผิดจะสนับสนุนให้เยาวชนนั้นเพิ่มการกระทำผิดในอนาคต และการเพิ่มการกระทำผิดก็จะยิ่งเพิ่มโอกาสในการคบเพื่อนที่กระทำผิดมากขึ้น¹⁷ จากทฤษฎี Differential association โดย Sutherland และ Cressey มีความเชื่อว่า พฤติกรรมอาชญากรรมนั้นเรียนรู้ได้จากการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นผ่านการสื่อสาร โดยเฉพาะในกลุ่มที่ใกล้ชิดสนิทสนมกัน²⁴ ในการศึกษาอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดของ Warr และ Stafford พบว่า เมื่อเยาวชนกระทำผิดแล้วได้รับการยกย่องและสร้างความพอใจให้กับกลุ่มเพื่อน ยิ่งจะส่งผลถึงโอกาสที่จะกระทำผิดในอนาคตด้วย¹⁷

ในส่วนของโครงสร้างของครอบครัวของเยาวชน ลักษณะโครงสร้างของครอบครัวของเยาวชน ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวที่แตกแยก (broken home) ซึ่งหมายถึงครอบครัวที่บิดามารดาหย่าร้าง แยกทางกัน หรือคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต และส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง สอดคล้องกับหลายการศึกษาที่พบว่า เยาวชนที่กระทำผิดมีครอบครัวที่แตกแยกมากกว่าเยาวชนทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ^{8,25,26} โดย Sander กล่าวว่า ครอบครัวที่แตกแยกนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาทางจิตใจ โดยเฉพาะความคับข้องใจซึ่งจะนำไปสู่การกระทำผิด²⁰ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเยาวชนจะมีครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ แต่เยาวชนมีความสัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกในครอบครัว ซึ่งแตกต่างจากหลายการศึกษา ที่พบว่ารูปแบบปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัวทำให้เยาวชนกระทำผิดมากกว่าโครงสร้างของครอบครัว เช่น ครอบครัวที่แตกแยก^{22,24}

จากข้อค้นพบข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่า เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในการศึกษารั้งนี้ ส่วนใหญ่ไม่ได้มีปัญหาความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ยิ่งไปกว่านั้นความสัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกในครอบครัวนี้อาจส่งผลต่อการกระทำผิดและการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนด้วยซ้ำ ในกรณีที่ครอบครัวมีประวัติการกระทำผิดอยู่ ซึ่งการศึกษารั้งนี้ก็พบสอดคล้องกับความคิดดังกล่าว

เพราะพบว่า เยาวชนร้อยละ 44 มีสมาชิกในครอบครัวที่มีประวัติการถูกจับกุม และร้อยละ 60 ที่มีสมาชิกในครอบครัวเสพยาเสพติด ทั้งนี้ Schumacher และ Kruz กล่าวว่า ครอบครัวเป็นรากฐานของการพัฒนาด้านความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของเด็ก การที่มีสมาชิกในครอบครัวเข้าออกคุกหรือโรงพักนั้น เหมือนเป็นการส่งสารถึงเด็กว่า การไม่เคารพกฎหมายและสิทธิของผู้อื่นเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ ถือเป็นเรื่องปกติ ดังนั้นเด็กที่อยู่ในครอบครัวดังกล่าวจึงมีความเสี่ยงอย่างมากที่จะกระทำผิดในอนาคต²² Miller ก็ให้ความเห็นว่าบิดามารดาที่มีเศรษฐกิจต่ำมักจะทำสร้างค่านิยมเกี่ยวกับการกระทำผิดสู่บุตร และยิ่งความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเยาวชนแน่นแฟ้นและบิดามารดาสนับสนุนพฤติกรรมการกระทำผิด ยิ่งเป็นผลทำให้เยาวชนปลุกฝังค่านิยมการกระทำผิดอย่างลึกซึ้ง รวมไปถึงการเสพยาเสพติด บิดามารดาที่ติดสารเสพติด ไม่ว่าจะเป็นที่ผิดหรือถูกกฎหมายถือเป็นตัวอย่างที่เด็กหลายคนจะทำตามอย่างไม่ต้องสงสัย²⁴

ลักษณะคำตอบรอร์ชาค (Rorschach Responses) ของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

การวิเคราะห์ลักษณะคำตอบรอร์ชาคของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความคิด (cognitive domain) อารมณ์ (affective domain) และพฤติกรรมและการแสดงออก (psychomotor domain)

ในด้านความคิด (cognitive domain) พบลักษณะการขาดวุฒิภาวะ (immaturity) โดยแม้เยาวชนผู้กระทำผิดจะสามารถรับรู้ความเป็นจริงได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป และมีสติปัญญาในระดับปกติ แต่มีความสนใจและแปลความหมายของสิ่งเร้าในลักษณะที่จำกัด มีแนวโน้มการขาดการยอมรับและเข้าใจตนเอง ติความและจัดการกับสถานการณ์ต่างๆ โดยการมองภาพรวมและไม่สนใจรายละเอียด และขาดความคิดสร้างสรรค์ ทำให้ยากต่อการทำความเข้าใจสถานการณ์รอบตัวและไม่สามารถ

ใช้ความสามารถทางเชาวน์ปัญญาได้อย่างเต็มที่ตามความสามารถที่มีอยู่ มักตีความและจัดการสถานการณ์ต่างๆ ด้วยวิธีง่ายๆ ไม่คิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบ และมีแนวโน้มที่จะคิดเพื่อฝันต้องการทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ โดยไม่คำนึงถึงความเป็นไปได้หรือความเหมาะสมตามความเป็นจริง

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาวิธีการตีความและจัดการกับสถานการณ์ต่างๆ ด้วยวิธีง่ายๆ โดยขาดการพิจารณาไตร่ตรอง สอดคล้องกับลักษณะทั่วไปของเยาวชนที่ส่วนใหญ่มีระดับเชาวน์ปัญญาในเกณฑ์เฉลี่ยขึ้นไป แต่ไม่ได้ใช้ความสามารถทางสติปัญญาในการปรับตัวและดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างเต็มที่และเหมาะสม จะเห็นได้จากสาเหตุในการกระทำผิดของเยาวชนมีถึงร้อยละ 20 ที่กระทำผิดเพราะเพียงอยากได้เงินหรือสิ่งของ และยังมีเยาวชนส่วนหนึ่งที่ขายยาเสพติดเพราะต้องการเงิน ไม่ว่าจะเนื่องมาจากความยากจนหรือเพื่อนำมาซื้อสิ่งที่ต้องการ จึงลงมือกระทำผิดเพื่อได้สิ่งที่ต้องการมาอย่างง่ายๆ โดยไม่ต้องใช้ความสามารถหรือความพยายามในทางที่เหมาะสม และเมื่อพ้นโทษไปแล้วส่วนใหญ่ก็ยังคงกลับมากระทำผิดซ้ำๆ ในฐานความผิดเดิมๆ โดยเฉพาะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และยาเสพติดให้โทษ

นอกจากนี้ พบลักษณะการขาดความสนใจและเข้าใจผู้อื่น หรือมีเจตคติที่รุนแรงและก้าวร้าวต่อผู้อื่น โดยเฉพาะในการให้คำตอบคน (H) น้อย ซึ่งมีหลายการศึกษาที่สนใจการให้คำตอบ H ของเยาวชนผู้กระทำผิดและอาชญากร ซึ่งการให้คำตอบ H นั้นหมายถึงความสนใจและปรารถนาที่จะสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น Geil พบว่า นักโทษจะให้คำตอบ H น้อยกว่าคนทั่วไป เช่นเดียวกับการศึกษาของ Linder และ Walter นอกจากนี้ ในการศึกษาของ Endora ที่พบว่าร้อยละของการให้คำตอบคนมีความสัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามกับความรุนแรงของอาชญากรรมและการกระทำผิดซ้ำ²⁷ การที่เยาวชนขาดความเข้าใจตนเองและผู้อื่น อาจ

เกี่ยวข้องกับความรู้สึกที่มีต่อโทษที่ได้รับที่แม้เยาวชนส่วนใหญ่จะตอบว่ายอมรับได้กับโทษที่ได้รับ แต่มีเพียงหนึ่งในสี่เท่านั้นที่ตอบว่ารู้สึกเสียใจต่อการกระทำของตนเอง แสดงถึงแนวโน้มของการยอมรับเพียงในระดับ intellectual insight เนื่องจากจำนนต่อหลักฐาน แต่ไม่ได้รู้สึกผิดหรือรับรู้ว่าการกระทำของตนเป็นสิ่งที่ผิดอย่างแท้จริง ซึ่งการไม่รู้ถึงความผิดของตนเองนี้อาจส่งผลให้เยาวชนกระทำผิดซ้ำๆ อย่างต่อเนื่อง

ในด้านอารมณ์ (affective domain) พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำมีปัญหามากกว่ากลุ่มคนปกติ มีแรงขับภายใน และความคับข้องใจ (frustration) เนื่องจากความต้องการทางสัญชาตญาณไม่ได้รับการตอบสนอง รู้สึกไม่มีความสุขจากสถานการณ์ที่กระตุ้นอารมณ์จากสิ่งแวดล้อมภายนอก และมีปฏิกิริยาโต้ตอบในลักษณะหุนหันพลันแล่น ขาดการยับยั้งและปราศจากการไตร่ตรอง

จากปัญหาการควบคุมอารมณ์และถูกระตุ้นได้ง่าย รวมทั้งการขาดความยับยั้งชั่งใจ และทำอะไรตามความต้องการโดยไม่ไตร่ตรอง เมื่อพิจารณาร่วมกับสาเหตุการกระทำผิดของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ พบว่า เยาวชนกว่าครึ่งหนึ่งที่กระทำผิดเพราะเพื่อนชวนหรือทำตามอย่างเพื่อน และกระทำผิดเพราะบันดาลโทสะหรือทะเลาะวิวาท ซึ่งอาจเพราะเยาวชนไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และการขาดความมั่นคงทางอารมณ์ยังทำให้ถูกชักจูงได้ง่าย โดยเฉพาะจากสมาชิกในครอบครัวหรือเพื่อนที่มีความใกล้ชิด ทั้งในการกระทำผิดและการเสพสารเสพติด

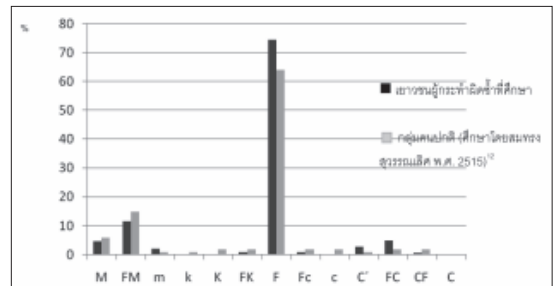
ทั้งนี้ จากลักษณะของคำตอบบอร์ชาคในส่วนของ การให้เหตุผลของคำตอบ (determinant) โดยเฉพาะกลุ่มที่ให้เหตุผลว่าสีเหมือน (FC, CF, C) และจำนวนคำตอบในภาพสีโดยเฉพาะสามภาพสุดท้าย (card VIII, IX, X) ซึ่งเป็นกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ พบว่า เยาวชนให้คำตอบค่อนข้างน้อย ทั้งนี้ แตกต่างจากงานวิจัยลักษณะคำตอบบอร์ชาคของเยาวชนผู้กระทำผิด

อื่นๆ ไม่ว่าจะเป็น การศึกษาของ Curtiss, Feczko และ Marohn²⁷ และการศึกษาของ Ostrov และคณะ²⁸ ซึ่งพบตรงกันว่า ลักษณะคำตอบของเยาวชนผู้กระทำผิด จะมีคำตอบในส่วนของการให้เหตุผลเกี่ยวกับสี และให้คำตอบในภาพสีมากกว่าเยาวชนทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการขาดการควบคุมทางอารมณ์ (impulsivity) อย่างไรก็ตาม การที่เยาวชนในการศึกษาครั้งนี้ให้คำตอบสั้นๆ อาจไม่ได้หมายความว่า เยาวชนกลุ่มนี้ไม่มีปัญหาด้านการควบคุมอารมณ์ แต่อาจเนื่องมาจากความแตกต่างทางสิ่งแวดล้อม จะเห็นได้จากหลายการศึกษาคำตอบบรรทัดในคนไทย ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาในคนปกติ^{12, 29} ผู้ป่วยยาเสพติด³⁰ และผู้ป่วยจิตเวชที่มีความผิดต่อชีวิต³¹ ที่พบว่า คนไทยจะให้คำตอบสั้นก่อนข้างน้อย อาจเพราะการรับรู้เรื่องสีของคนไทยที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมเต็มไปด้วยสีสันเป็นรูปปกตีประจำวัน ทำให้เกิดความเคยชินกับสีสันต่างๆ เมื่อได้คุณภาพหยดหมึกที่มีสีจึงอาจไม่เห็นความสำคัญในการตอบว่าเห็นสีแม้ผู้ตอบจะรับรู้สีได้ก็ตาม ซึ่งแตกต่างจากในต่างประเทศโดยเฉพาะทางตะวันตกที่มีฤดูหนาวยาวนาน สิ่งแวดล้อมโดยทั่วไปส่วนใหญ่จะมีสีสันเพียงขาว ดำ เป็นลักษณะเด่นหลายๆ เดือนในรอบปี ดังนั้นจึงน่าจะถูกระตุ้นจากสีของภาพที่ดูได้ง่ายกว่าและให้คำตอบที่แสดงถึงสีสันได้มากกว่า

ในด้านพฤติกรรมและการแสดงออก (psychomotor domain) เนื่องจากการขาดวุฒิภาวะ ขาดการรับรู้และเข้าใจตนเองและผู้อื่น และปัญหาการควบคุมอารมณ์ เยาวชนกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะใช้ความสามารถทางสติปัญญาในการปรับตัวได้ไม่เหมาะสม ไม่ได้ใช้ความพยายามเต็มที่และปราศจากการไตร่ตรอง ในขณะที่เดียวกันพบความพยายามที่จะควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์ และมีพฤติกรรมแสดงออกอย่างไม่เหมาะสม ไม่สามารถตอบสนองต่อสังคมรอบข้างหรือมีสัมพันธภาพอย่างใกล้ชิดกับคนอื่น หรืออาจสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมได้ในลักษณะที่เป็นไปอย่างผิวเผินเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ปัญหาสัมพันธภาพที่พบข้างต้นพบว่า ไม่สอดคล้องกับคำตอบของเยาวชนจากการสัมภาษณ์ที่ตอบว่ามีสัมพันธภาพที่ดีทั้งกับบิดามารดา พี่น้อง และเพื่อน เป็นไปได้ว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจเป็นไปในลักษณะที่ผิวเผิน หรือเยาวชนอาจไม่คิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้อื่นนั้นเป็นปัญหา เนื่องจากลักษณะการคิดที่ขาดการรับรู้และเข้าใจตนเองและผู้อื่น รวมทั้งการตีความสถานการณ์ต่างๆ ในลักษณะภาพรวมโดยขาดการพิจารณาไตร่ตรอง รายละเอียด ส่งผลถึงแนวโน้มในการลดความรุนแรงของปัญหาหรือไม่สามารถรับรู้และเข้าใจปัญหาดังกล่าว

จากการเปรียบเทียบ psychogram ของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำกับคะแนนของกลุ่มคนไทยทั่วไปจากการศึกษาของ สมทรง สุวรรณเลิศ และคณะ ในปี พ.ศ. 2515¹² พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำมีคะแนนของ F, m, C' และ FC มากกว่ากลุ่มคนปกติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์ มากกว่ากลุ่มคนปกติ (แผนภูมิที่ 1)

แผนภูมิที่ 1 เปรียบเทียบ psychogram ของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำกับกลุ่มคนปกติ คิดเป็นร้อยละ

สรุปและข้อเสนอแนะ

ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ ชี้ให้เห็นว่าเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำยังมีศักยภาพที่จะเรียนรู้และพัฒนาทักษะต่างๆ ที่สำคัญในการกลับออกไปใช้ชีวิตประจำวันได้ เช่น การพัฒนาวิธีการรับรู้และเข้าใจตนเอง ทักษะทาง

สังคม ทักษะการแก้ปัญหา เป็นต้น แต่การจัดกิจกรรม และการให้ความรู้ดังกล่าว ควรเลือกให้มีความเหมาะสม กับลักษณะเฉพาะของเยาวชนเหล่านี้ โดยเฉพาะ ลักษณะนิสัย รวมทั้งควรมีการดึงเอาครอบครัวและกลุ่ม เพื่อนส่วนที่ดีซึ่งมีอิทธิพลต่อเยาวชนมามีส่วนร่วมด้วย

อย่างไรก็ตาม ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็น เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในบ้านกรรณาและบ้านปรานีเท่านั้น มิได้ครอบคลุมเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในประเทศไทย ได้ทั้งหมด เพราะยังมีศูนย์ฝึกฯ สถานพินิจฯ และ สถานบำบัดอื่น ๆ ที่ศาลสั่งให้เยาวชนผู้กระทำผิดเข้าไปฝึก ซึ่งในแต่ละแห่งเยาวชนผู้กระทำผิดย่อมมีลักษณะเฉพาะ แตกต่างกันไปในการวิจัยครั้งต่อไป จึงควรที่จะศึกษา ลักษณะของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในกลุ่มอื่นๆ เช่น กลุ่มเด็กอายุต่ำกว่า 14 ปี กลุ่มที่กระทำผิดรุนแรง กลุ่ม ที่มีความประพฤติที่ดี หรือทำการศึกษาเฉพาะฐาน ความผิด ซึ่งเยาวชนในแต่ละฐานความผิดนั้น อาจมี ลักษณะที่แตกต่างกันไปทั้งที่กระทำผิดซ้ำและไม่ได้ กระทำผิดซ้ำ เพื่อให้สามารถหาลักษณะเฉพาะของ เยาวชนผู้กระทำผิดได้อย่างชัดเจนในหลากหลายแง่มุม มากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชนชายบ้านกรรณาและศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ตลอดจนนักจิตวิทยา และเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่กรุณาอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล รวมถึงเยาวชนทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ ในการศึกษาค้างนี้

การวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากทุน วิทยานิพนธ์บัณฑิตศึกษา คณะแพทยศาสตร์ศิริราช พยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

เอกสารอ้างอิง

1. ข้อมูลสถิติ [database on the Internet]. กรุงเทพฯ: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. 2007 - [cited Nov, 28, 2007]. ที่มาจาก http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload_stat/4-1-6.pdf.
2. Donnellan MB. Personality characteristics of juvenile offenders: differences in the CPI by age at first arrest and frequency of offending. *Pers Individ Dif* 2002; 33:727-40.
3. Shoemaker DJ. Theories of delinquency: an examination of explanations of delinquent behavior. 4th ed. New York: Oxford University; 2000.
4. Krisberg B, Wolf AM. Juvenile offending. In: Heilbrum K, Goldstein NES, Redding RE, editors. *Juvenile delinquency*. New York: Oxford university press; 2005; 64-85.
5. Vermeiren R, Schwab-Stone M, Ruchkin V, De Clippele A, Deboutte D. Predicting recidivism in delinquent adolescents from psychological and psychiatric assessment. *Compr Psychiatry* 2002; 43:142-9.
6. Shader M. Risk factors for delinquency: An overview. Office of Justice and Delinquency Prevention U.S. Delinquency Prevention; 2002.
7. ณภัตสร นุญเพ็ง. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิด ที่ถูกดำเนินคดีซ้ำของเด็กและเยาวชน. [วิทยานิพนธ์] กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์; 2549.
8. สุดสงวน สุธีสร. อาชญาวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์; 2547.
9. Groth-Marnet G. Handbook of psychological assessment. 3rd ed. Canada: John Wiley & sons; 1999.

10. Rose T, Kaser-Boyd N, Maloney MP. Essentials of Rorschach assessment. Canada: John Wiley & sons; 2001.
11. Bynum JE, Thompson WE. Juvenile delinquency. 2nd ed. Massachusetts: Allyn and Bacon; 1992.
12. สมทรง สุวรรณเลิศ, สุพิน พรพิพัฒน์กุล, กาญจนา วณิชรมณีย์. คู่มือแบบทดสอบบอร์ชชาด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บียอนด์ พับลิชชิง; 2550.
13. สุชีรา ภัทรายุตวรจรณ์, กนกรัตน์ สุขะตุงคะ, จริยา จันตระ, วิลาสินี ชัยสิทธิ์, กิรติ บรรณกุลโรจน์, สร้อยสุดา อิมอรุณรักษ์. การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบ Standard progressive matrices ในกลุ่มประชากรไทย. J Psychiatr Assoc Thailand 2000; 45:45-56.
14. Regoli RM, Hewitt JD. Delinquency in society. 4th ed. Boston: McGraw-Hill 2000.
15. Wierson M, Forehand R. Predicting recidivism in juvenile delinquents: the role of mental health diagnoses and the qualification of conclusions by race. Behav Res Ther 1995; 33:63-7.
16. Leve LD, Chamberlain P. Female juvenile offenders: Defining an early-onset pathway for delinquency. J Child Fam Stud; 2004; 13:439-52.
17. Mbuba JM. Juvenile recidivism: an analysis of race and other sociodemographic predictors within three intervention modalities in the state of Louisiana [dissertation]. Louisiana: Louisiana State University and Agricultural and Mechanical College; 2004.
18. Siegal LJ, Senna JJ. Juvenile delinquency. 4th ed. St. Paul: West publishing; 1991.
19. Roy EV, Kroll C. Juvenile delinquency and its prevention in Asia. Bangkok: Asia crime prevention foundation; 1998.
20. Sanders WB. Juvenile delinquency. New York: Holt Rinenart and Winston; 1981.
21. Hirschi T, Selvin HC. Delinquency research. New York: The Free Press; 1967.
22. Schumacher M, Kruz GA. The 8% solution parenting serious repeat juvenile crime. California: Sage publications; 2000.
23. Bandura A, Walters RH. Adolescent aggression New York: The Ronald Press; 1959.
24. Haskell MR, Yoblosky L. Juvenile delinquency. 3rd ed. Boston: Houghton Mufflin; 1982.
25. Klab G, Williams J. Delinquency and gender. Melbourne: The University of Melbourne; 2001.
26. ณัฐนันท์ พิทักษา. สาเหตุการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ของเด็กและเยาวชนชาย: ศึกษากรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพมหานคร. [วิทยานิพนธ์] กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์; 2548.
27. Curtiss G, Feczko MD, Marohn RC. Rorschach differences in normal and delinquent white male adolescents: a discriminant function analysis. J Youth Adolesc 1979; 8:379-92.
28. Ostov E, Offer D, Marohn RC, Rosenwein T. The "impulsivity index": Its application to juvenile delinquency. J Youth Adolesc 1972; 1:179-96.
29. ปราวณี ชาญณรงค์. คำตอบบอร์ชชาดในวัยรุ่น [วิทยานิพนธ์]. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล; 2531.
30. สุพิน พรพิพัฒน์กุล. ลักษณะคำตอบบอร์ชชาดและบุคลิกภาพของผู้ป่วยโรคจิตจากแอมเฟตามีนของสถาบันจิตเวชศาสตร์ สมเด็จพระเจ้าพระยา. วารสารจิตวิทยาคลินิก 2546; 34:1-23.
31. เสาวคนธ์ พงศ์พิศุทธิ์ชัย. การศึกษาคำตอบบอร์ชชาดในผู้ป่วยนิติจิตเวชคดีความผิดต่อชีวิต [วิทยานิพนธ์]. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล; 2547.

